

F. t. l. vedr. naturfredning.

Naturfredningslovens bestemmelser om fredningssagers behandling og fredningers indhold er ikke væsentligt ændret siden 1917.

Dette lovforslag indeholder ikke ændringer i fredningsnævns og overfredningsnævns sammensætning og kompetence og heller ikke i fredningernes indhold.

Der har imidlertid været følt et behov for en revision af bestemmelserne i kapitel III med henblik på en modernisering og en tilpasning til udviklingen i retning af øget offentlig medvirken i spørgsmål om arealanvendelse.

Centralt blandt ændringsforslagene står reglen om offentliggørelse af forslag til fredninger, forinden sagen formelt rejses for fredningsnævnet (forslaget til en ny § 12). Herved opnås, at en bredere offentlighed får adgang til at stifte bekendtskab med og udtale sig om fredningsforslag, inden de får deres endelige form.

De foreslåede bestemmelser svarer til reglen om offentliggørelse af fredningsplaner i forslaget til en ny § 37.

Proceduren for fredningsnævn og overfredningsnævn har ganske vist altid været åben, men dens form har været præget af nævnenes domstolslignende karakter. En fri forudgående offentlig debat vil derfor kunne bringe tilvejebringelsesreglerne for fredninger i overensstemmelse med reglerne for f. eks. lokalplaner i relation til offentlighedens inddragelse.

Det må forventes, at en forudgående offentlig debat om den enkelte fredningssag vil lette behandlingen af sagen for fredningsnævn og overfredningsnævn.

Herudover indeholder forslaget navnlig følgende ændringer:

Formen for nævnsafgørelser ændres. Den traditionelle fredningskendelse, der fremtræder som en samlet gennemgang af påstand og synspunkter om erstatningsspørgsmål, ofte opdelt på hver enkelt ejendom, foreslås opdelt i to led: 1) fredningsbestemmelser, d. v. s. de bestemmelser, der skal have gyldighed over for alle og enhver, og som skal tinglyses på de af fredningen omfattede ejendomme, og 2) en afgørelse af erstatningsspørgsmålet, der alene er af interesse for den enkelte lodsejer. Herved opnås, at fredningers form bliver mere lig tilsvarende forvaltningsakter, f. eks. lokalplaner.

Overfredningsnævnet har hidtil ikke kunnet påkende erstatningsspørgsmål. Såfremt overfredningsnævnet ikke har kunnet tilvejebringe enighed om disse spørgsmål, har de automatisk skullet forelægges taksationskommissionen. Efter forslaget tillægges der overfredningsnævnet beføjelse til at på-

kende erstatningsspørgsmål. Taksationskommissionen bliver herefter egentlig ankeinstans, således som det også er tilfældet i ekspropriationsprocessen.

Kredsen af dem, der skal inddrages i spørgsmål om fredningers gennemførelse og indhold, udvides i overensstemmelse med tilsvarende regler i anden lovgivning.

En række andre ændringsforslag tilsigter alle en modernisering og rationalisering af fredningsproceduren.

Visse formelle forskrifter er udtaget af loven. f. eks. regler om høring og indkaldelsesfrister. Disse regler vil i stedet blive optaget i forretningsordenerne for henholdsvis fredningsnævn, overfredningsnævn og taksationskommission.

b. Bemærkninger til de enkelte bestemmelser i kap. III.

Til § 10:

§ 10, stk. 1, er enslydende med den gældende lovs § 10.

Stk. 2 og 3 indebærer ingen realitetsændringer i forhold til den gældende lov. Det findes imidlertid rigtigst, at det allerede i kapitlets første paragraf angives, hvad der forstås ved en fredning – nemlig at der er fastsat fredningsbestemmelser for et nærmere angivet område – og at der ydes erstatning for fredninger. En fredning kan som hidtil omfatte arealer i offentlig eje, og det forudsættes, at der som hidtil normalt ikke tillægges offentlige myndigheder erstatning i forbindelse med en fredning.

Til § 11:

Bestemmelsen vil afløse den gældende lovs § 40 med de ændringer, der følger af fredningsplanudvalgenes ophævelse og af de foreslåede ændrede regler om fredningsplanlægning, jfr. kapitel IV. Bestemmelsen er i øvrigt affattet i størst mulig overensstemmelse med den parallelle bestemmelse om foreløbigt forbud i kommuneplanlovens § 17.

Til § 12:

De gældende regler pålægger ikke den, der rejser en fredningssag, nogen pligt til at informere herom. Sagsrejsningen kræver blot en henvendelse til fredningsnævnet. Henvendelsen er i praksis udformet som en »fredningspåstand«. Efter de gældende regler påhviler det derefter fredningsnævnet, efter en foreløbig undersøgelse af om sagen bør fremmes, at bekendtgøre »sagens genstand og omfang« i Statstidende og i lokale dagblade og samtidig ved anbefalede breve at underrette